

Weer een **eigen leven** opbouwen
Informatie over het wonen in **Viljoen**

CCCP

De la Reyweg
530
Kessler

Inhoud

Overlevers	4
Weer een eigen leven opbouwen	5
‘Als ik mijn schulden heb afgelost, gaan we trouwen’	7
‘Ik hoop dat mijn zoon ooit weer contact wil’	9
Praktijk van begeleiding	12
‘Verslaving blijft mijn grote valkuil’	14
Praktisch	16
Contact	18
Colofon	18

Overlevers

Mensen met bijzondere ervaringen zijn ze, de bewoners van 'Viljoen'. Aan hun getekende gezichten is vaak af te lezen dat ze een heftig leven achter de rug hebben. Allen hebben een ernstige psychische aandoening en velen kampen daarbij nog eens met een verslaving. Overlevers zijn ze. In het verleden hebben de meesten kortere of langere tijd op straat doorgebracht, waarbij ze vaak maar weinig konden rekenen op steun en begrip van anderen.

Vroeg of laat zijn ze beland in een van de Nachtopvangvoorzieningen die Den Haag kent. De Nachtopvang van de Kessler Stichting is sinds jaar en dag een van die plekken waar dakloze mensen een moment van rust kunnen vinden. De Kessler Stichting streeft ernaar om hen weer een menswaardig leven te bieden en heeft daarom ook opvangmogelijkheden waar mensen langer kunnen verblijven: van enkele maanden tot vele jaren.

Viljoen is een vorm van Beschermd wonen, waar mensen langere tijd kunnen verblijven. Een zelfstandig bestaan zit er vaak (nog) niet in. Daarvoor zijn deze mensen te beschadigd door hun ziekte en te zeer getekend door het leven dat ze achter zich hebben. Wonen in Viljoen betekent evenwicht hervinden, streven naar meer zelfstandigheid, weer een plek zien te vinden in de samenleving. Daartoe behoren de pogingen om het contact te hervinden met familie en naasten en nieuwe contacten aangaan. Dat gebeurt vaak stap voor stap om langzaam maar zeker weer meer zelfvertrouwen te krijgen, meer respect voor zichzelf.

Wie anders dan de bewoners zelf kunnen beter vertellen over hun leven en over hun ervaringen in Viljoen? Daarom komen in deze uitgave enkelen van hen aan het woord. Hun levensloop laat zien dat juist voor hen een veilige woonplek belangrijk is, een plek waarop ze kunnen terugvallen als dat nodig is. Voor sommigen is Viljoen ook een plek die hen voorbereidt op een zelfstandiger bestaan buiten deze beschermende woonvorm van de Kessler Stichting.

.....
**Wonen in Viljoen
betekent evenwicht
hervinden,
streven naar meer
zelfstandigheid**
.....

Weer een **eigen leven** opbouwen

Drie geschakelde nieuwbouwwoningen aan de Viljoenstraat in Den Haag bieden Beschermd wonen aan 26 mensen. In een van de huizen wonen tien mensen, in de andere twee wonen er acht. Ieder huis vormt een leefgemeenschap: de bewoners delen een grote keuken annex woonkamer. Ze eten er gezamenlijk de maaltijden. Als het kan, koken ze enkele keren per week zelf. Dat gebeurt in het ene huis vaker dan in het andere: niet iedereen lukt het om voor zichzelf of meerdere huisgenoten te koken.

De bewoners van Viljoen hebben allen een ernstige psychische aandoening en veel van hen kampen met een verslaving die ze maar moeilijk onder controle krijgen.

Begin 2012 opende het vernieuwde Viljoen haar deuren. De drie huizen staan naast het hoofdgebouw van de Kessler Stichting waarin ook de Nachtopvang is gevestigd. Dagelijks zoeken daar zo'n honderd daklozen een onderkomen voor de nacht. Ook de meeste bewoners van Viljoen kwamen ooit vanaf de straat in de nachtopvang terecht. Via de kortdurende opvang, waar mensen maximaal zes maanden kunnen verblijven, gaat een enkeling verder naar een langdurend verblijf zoals Viljoen.

Boomerang

Het leven heeft de bewoners van Viljoen bepaald niet altijd toegelachen. Voordat ze hier terechtkwamen, hebben ze een (of meer) ernstige psychische crisis doorstaan. Of het nu psychoses waren, teloorgang als gevolg van een verslaving, of alles tegelijk, het resultaat was vaak hetzelfde: een leven op straat, geen dak meer boven het hoofd. Als ze uiteindelijk een woonplek vinden in Viljoen, hebben ze weliswaar weer een eigen onderkomen, maar het vertrouwen in zichzelf heeft vaak een fikse deuk opgelopen. Tegelijkertijd komen bepaalde problemen uit hun verleden als een boomerang op hen af wanneer ze eenmaal weer een vast adres hebben. Oude schulden dienen zich vrijwel altijd direct aan. Een ex-dakloze heeft op de website www.straatconsulaat.nl treffend beschreven hoe het was om weer een eigen woning te hebben: "Wat een feest. Je krijgt bijzondere bijstand en als slagroom op het toetje weten alle

.....
'We willen niet dat mensen de hele dag maar wat zitten en niets doen'
.....

schuldeisers ook weer waar je bent. Kortom, heel veel stress erbij (...)."

Schulden wegwerken

Iedere bewoner van Viljoen heeft een begeleider die hem of haar ondersteunt bij persoonlijke en administratieve zaken en die het overzicht houdt over de trajectplannen die in samenspraak met de bewoner worden opgesteld. Met huurschulden, openstaande telefoonrekeningen en onbetaalde boetes gaan de bewoner en zijn/haar begeleider vaak als eerste aan de slag. Schulden leveren namelijk veel stress op. Om zich op de nieuwe woonplek veilig te kunnen voelen, is het beter wanneer er in ieder geval afspraken zijn over de aflossing van die schulden. Natuurlijk is het ook wel zo prettig wanneer niet iedere dag deurwaarders en incassobureaus zich melden aan de Viljoenstraat.

'Daar blijft het niet bij', zegt begeleider Johanneke Les. 'We verwachten ook van de mensen hier dat ze weer een meer zelfstandige rol oppakken. Dat begint heel eenvoudig met huishoudelijke taken, zoals de eigen kamer schoonhouden. We willen niet dat mensen de hele dag maar wat zitten en niets doen. Daarom besteden we er veel energie aan om mensen in actie te krijgen, al is het in het begin alleen maar dat ze naar beneden, naar de woonkamer komen.'

Later komen daar activiteiten bij als boodschappen doen, meehelpen met koken, of zelf koken voor huisgenoten. In het naastgelegen hoofdgebouw van de Kessler Stichting kunnen bewoners naar het kooklokaal, het werklokaal of de hand-

werkplaats. Ook kunnen ze vrijwilligerswerk doen, bijvoorbeeld in de tuin of voor het 'buurt clean-project'. Sommigen gaan na verloop van tijd weer een opleiding doen en een enkeling vindt zelfs betaald werk.

Op zoek naar oude contacten

Het is belangrijk het contact met de buitenwereld te onderhouden of opnieuw op te bouwen. Er is immers meer dan alleen de wereld van Viljoen. Sommige bewoners zijn hun naasten nooit echt uit het oog verloren en die komen vaak ook gewoon op bezoek in Viljoen. Een van de bewoners nodigt bijvoorbeeld met het Suikerfeest zijn hele familie uit en dan kookt hij voor het hele gezelschap. Maar anderen zien niemand meer van de mensen die zij vroeger kenden.

'We maken altijd een sociale kaart', zegt begeleider Diana van den Berg. 'Met wie hadden ze relaties voordat ze dakloos werden? Wie kennen ze nog? En vooral: wie missen ze? We helpen dan om die contacten weer terug te vinden, bijvoorbeeld door adressen op te zoeken. Of we zoeken op Facebook naar informatie. Als het kan, gaat de bewoner vervolgens zelf aan de slag om verloren familieleden of vrienden eens op te bellen, of een kaartje te sturen. Soms leidt dat tot een afspraak, maar soms komt er ook geen enkele reactie. Er kan in het verleden zoveel gebeurd zijn, dat mensen het niet meer kunnen opbrengen het contact te hernieuwen. Het gebeurt ook wel dat er na verloop van tijd toch iets ontstaat. Zoals de dochter van een bewoner hier: zij wees eerst ieder contact met haar vader af, maar uiteindelijk hebben ze elkaar toch weer ontmoet en nu zien ze elkaar weer af en toe. Dat is mooi.'

.....
'Wie kennen ze
nog? En vooral: wie
missen ze?'
.....

'Als ik mijn schulden heb afgelost, gaan we trouwen'

Willem de Jong (76) is een opvallende verschijning. Een witte haardos, een rozenkrans om de nek, overal tatoeages. Willem praat snel en veel. Hij is soms wat moeilijk te verstaan, omdat hij geen kunstgebit in heeft. 'Dat onding wil ik nooit meer indoen.'

'Zeven jaar geleden vertrok ik uit Moerwijk. Laat ik zeggen dat de omgeving daar me niet welgevallig was. Ik werd er weggepest. De bewoners daar vonden dat ik niet bij hen paste en lieten dat onder andere merken door iedere dag mijn brievenbusje op straat te mikken. Er was kortom sprake van een zekere wrijving tussen die bewoners en mijzelf. Dus na een tijdje vertrok ik maar. Zo kwam ik op straat terecht en heb ik twee weken lang rondgelopen. Ik sliep niet, raakte volledig uitgeput. Via via kwam ik bij de nachtopvang terecht, waar ik vijf jaar lang regelmatig te gast ben geweest. Ik kampeerde ook veel, dat was ik nog gewend van vroeger. Gelukkig ben ik niet verslaafd: ik drink niet en ik rook niet. Dat scheelt me een hoop ellende.'

.....
'Ik drink niet en ik rook niet. Dat scheelt me een hoop ellende'
.....

Holland-Amerikalijn

'Nu ben ik bijna twee jaar woonachtig hier op Viljoen. Een prima plek, maar zodra ik mijn schulden heb afgelost, ben ik van plan te trouwen met mijn vriendin en bij haar te gaan wonen. Die schulden zijn lastig. Ik heb ze opgebouwd door telkens weer boetes te krijgen. Dan viel ik bijvoorbeeld in slaap in de trein en reed ik mijn bestemming voorbij. Hop, weer een prent. De begeleiders hier helpen bij het aflossen van die schulden. Met hen praat ik vaak, soms ook 's nachts in hun kantoortje. Ik houd van praten, maar dat geldt voor lang niet iedereen hier.

Ik ben graag met iets bezig. Buiten lopen bijvoorbeeld, of koken voor de mensen van mijn huis. Dat doe ik twee keer in de maand en dan maak ik kip, gekookte of gebakken aardappelen en prinsessenboontjes. Altijd. Dan haal ik ook boodschappen, soms samen met een begeleider. Het grappige is: ik kan goed hoofdrekenen, maar dat kunnen ze

tegenwoordig niet meer. Dan heb ik allang uitgerekend hoeveel ik nog te besteden heb, terwijl de begeleider daar niet uitkomt.

Lang geleden, ik was 23, werkte ik als hulpkok op de Holland-Amerikalijn. Daar heb ik een beetje leren koken. Zelfs op de wilde vaart heb ik nog even gezeten. Door dat varen was ik veel van huis. Dat brak me op, want na terugkomst van een van mijn reizen, merkte ik dat mijn verloofde aanrommelde met een ander. Daardoor raakte ik uit mijn evenwicht. Toen heb ik een paar maanden in Ockenburg (Parnassia) gezeten. Later werkte ik op een sociale werkplaats, maar daar hoorde ik niet echt. Nadat ik mijn diploma metaal had behaald, heb ik nog jarenlang

op de Volendamlaan gewerkt.

Familiebezoek

'Steun van God heb ik wel. Iedere week ga ik naar een katholieke, oecumenische kerk. Daar mag ik binnen zoals ik ben. Bij andere kerken vinden ze dat ik me toch eens anders moet kleden, dus daar kom ik niet.

Familie? Ik heb een broer en twee zussen. Mijn broer woont in Zuid-Afrika; die was daar altijd manager bij een bank. Laatst is hij een paar uur bij me op bezoek geweest. Tien jaar had ik hem niet gezien. Mijn zus uit Kleef zie ik zelden, maar bij mijn zus uit 's Gravezande kom ik vaker. Bij haar heb ik laatst nog gegeten. En ja, ik heb ook nog een kind, maar daar heb ik nooit echt contact mee gehad. Heel jong werd ik vader; ik was veertien en wist niet eens wat seks was. Gelukkig heeft een ander het vaderschap op zich genomen.'

.....
'Twee keer per maand
kook ik en dan maak
ik kip, gekookte of
gebakken aardappelen
en prinsessenboontjes.
Altijd'

.....

'Ik hoop dat mijn zoon ooit weer contact wil'

Margaritis (43) oogt rustig. Hij heeft zijn doelen gesteld. De komende tijd zal hij nog op Viljoen wonen, maar op termijn wil hij een eigen woning. Zijn laatste psychose dateert van enkele jaren geleden. Dankzij een opname op een gesloten afdeling van Parnassia heeft hij ook zijn verslaving achter zich weten te laten.

'Ergens is het nog een geluk dat ik hier in Nederland psychotisch werd en niet in Griekenland. Want als je daar aan een geestesziekte lijdt, heb je officieel geen leven meer. Je krijgt een geel papier waarop staat dat je niet meer kunt werken, niet meer kunt studeren. Je moet in een kliniek wonen of met iemand die geen ziekte heeft. In ieder geval mag je nooit meer zelfstandig wonen. Dat is een oom van me overkomen. Instellingen als Kessler Stichting kennen ze daar niet. Hier krijg ik de kans weer een eigen leven op te bouwen. In februari ben ik begonnen met een opleiding tot kok. Over een paar jaar hoop ik die af te ronden en dan kan ik weer aan de slag. Ik denk niet dat ik ooit nog in Griekenland zal wonen. Duitsland zou misschien nog kunnen, daar heb ik mijn vroege jeugd ook doorgebracht.'

.....
**'Hier krijg ik de kans
weer een eigen leven
op te bouwen'**
.....

Mijn zoon en ik

'Vanuit Parnassia kwam ik eerst in de Doorstroom terecht (kortdurende opvang van de Kessler Stichting, red.) en van daaruit in september 2012 in Viljoen. Sindsdien gaat het beetje bij beetje steeds beter met me. Vorig jaar nog heb ik mijn diploma Nederlands als tweede taal behaald. Dat kon ik doen, omdat ik hier een regelmatig leven kan leiden. Daar zorgt de begeleiding ook wel voor. Een paar jaar geleden schreef ik een gedichtenbundel in het Nederlands. Dat zou ik nu alweer beter kunnen.

Omdat ik veel ervaring heb als kok, ben ik eenmaal per week voor mijn huisgenoten gaan koken. Twee anderen koken op andere dagen, zodat we drie dagen per week eigen maaltijden eten. Dat is in de andere twee huizen van Viljoen niet zo. Met mijn huisgenoten kan ik het prima vinden, maar als

vrienden beschouw ik ze niet. Ik heb geen vrienden. Vroeger had ik die wel, maar ze waren net als ik allemaal verslaafd. We waren gevaarlijke vrienden voor elkaar.

In Griekenland wonen mijn ex en mijn zoon, die inmiddels 18 jaar is. In Duitsland woont mijn zus, zij is teruggekeerd naar de omgeving van Stuttgart. Binnenkort ga ik voor twee weken bij haar op bezoek. Mijn zoon is boos op me en wil ook geen contact. Dat begrijp ik wel, ik was geen goede vader voor hem. Gelukkig hoor ik via mijn ex hoe het met hem gaat. Ik hoop dat we ooit weer goed contact krijgen, mijn zoon en ik.'

Maria in Scheveningen

'Door mijn verslaving is veel misgegaan. Ik gebruikte speed, cocaïne, lsd, weed. In 1997 vond mijn vrouw het genoeg en gingen we uit elkaar. Daarna had ik een relatie met een andere vrouw, mijn grote liefde. Maar ook zij was verslaafd en uiteindelijk ging dat niet meer. Toen ik in 2004 naar Nederland kwam, gebruikte ik nog volop. Ik werkte als kok in restaurants in Utrecht, Nijmegen, Leiden, Zoetermeer en ik was altijd stoned. Vaak huurde ik een kamer, waar nog vier of vijf anderen sliepen. Overdag was ik dan buiten.

In 2005 ging ik naar Griekenland. Ik stuurde tweeduizend lsd-pillen vooruit om daar te verhandelen. Toen werd ik gepakt door de politie. Er kwam een Griekse oplossing: of ik ging voor vijf jaar de bak in, of ik gaf duizend pillen aan de politie en de andere helft moest ik binnen 24 uur verpatsten. Uiteraard koos ik voor het laatste en ik vertrok snel weer naar Nederland. Daar hield ik het nog een tijd vol, maar in 2010 ging het mis. Toen ik vanuit Zoetermeer naar Scheveningen

liep, omdat ik zeker wist dat Maria mijn hulp nodig had bij een vliegtuig dat daar zou neerstorten, heeft de politie me naar Parnassia gebracht. Sindsdien vecht ik om erbovenop te komen. Binnenkort begin ik aan een koksopleiding en daarvoor zoek ik nog een goede stageplek. Dat gaat wel lukken, daar heb ik alle vertrouwen in.'

.....
**'Vaak huurde ik een kamer, waar
nog vier of vijf anderen sliepen.
Overdag was ik buiten'**
.....

Divers Den Ha

Mijn lieve zus...
Haar betrouwbaarheid is altijd
een berg geweest
om op te klimmen.

Zo hoog dat de wolken
de top niet kunnen bereiken
maar toch is het warmer
dan bij de stranden
van de middellandse zee.

Al het geld ter wereld
Is niet genoeg
om haar rijkheid van gevoelens
te kunnen betalen,
Haar steun is altijd

een vol gedekte tafel geweest,
klaar om mijn onrustigheid
met liefde te voederen,
Al die bloemen ter wereld
zijn niet genoeg
om haar gastvrijheid
mooier te kunnen maken.

Uit: Een druppel in de waterval.
Margaritis Voinos, 2012

Praktijk van begeleiding

Begeleiders zijn belangrijke steunpilaren voor de bewoners van Viljoen. Ze zijn 24 uur per dag beschikbaar en zorgen voor regelmaat in het dagelijks leven, met een open oog voor de ontwikkeling van iedere bewoner.

'We ondersteunen onze cliënten met als doel dat zij hun vaardigheden verder uitbouwen', zegt begeleider Bas van Halen. 'Competentiegericht begeleiden noemen we dat. Uitgangspunt is dat zij zich blijven ontwikkelen. Dat vraagt werk op maat, want de ene bewoner is al een stuk verder dan de ander. Met de een gaan we mee als hij een afspraak heeft bij de huisarts, de ander kan dat prima zelf af.'

Terwijl Bas vertelt over zijn werk, bonkt een bewoonster een aantal keren hard op de muur. 'Kunnen ze die fucking medicijnen dan gewoon niet even regelen?', roept ze. Een collega-begeleider zegt dat ze even met de apotheek zal bellen om te vragen hoe het nu precies zit.

'Hier gaat even iets mis wat voor ons misschien een kleinigheidje is, maar voor deze mevrouw een enorme stress oplevert', zegt Bas. 'Dat zie je wel vaker bij onze bewoners. Vergeten uit te checken bij het openbaar vervoer bijvoorbeeld, kan iemand hier totaal ontregelen. Voor ons is het dan zaak de-escalerend te werken, heel rustig te blijven en vooral het contact met de bewoner te behouden. Intussen helpen we mee met het zoeken naar een oplossing.'

Soms is het nodig veel te herhalen, terug te blijven komen op zaken. 'Zo komt met veel geduld vaak wel een gedragsverandering tot stand.'

Drank

Bas van Halen is een van de begeleiders van Viljoen. Zijn werk als ondersteuner van bewoners is breed. Hij moet goed weten hoe hij de verschillende bewoners benadert. De een

.....
'Uitgangspunt is dat de bewoners zich blijven ontwikkelen'
.....

kan bijvoorbeeld veel meer zelf ondernemen dan de ander. 'Als iemand niet veel drinkt, zie je vaak dat hij ook zelfstandiger functioneert. Maar als hij een terugval heeft, vraagt dat meteen meer begeleiding. Dan maakt hij zijn kamer bijvoorbeeld niet meer schoon en komt hij om de haverklap om zakgeld vragen. Extra aandacht van onze kant is dan zeker nodig.'

Redelijk wat bewoners van Viljoen hebben een probleem met alcohol. Binnenshuis mogen ze niet drinken, maar buiten kunnen ze dat natuurlijk wel doen. 'We proberen wel afspraken met ze te maken over het drankgebruik', zegt Bas. 'Dat is overigens geen therapie; die vindt elders plaats als het nodig is.'

Buddy's

Begeleiders blijven samen met de bewoners zoeken naar verloren gegane familiecontacten of speuren naar oude vrienden die ze uit het oog zijn verloren. Maar er is ook aandacht voor nieuwe contacten buitenshuis. Viljoen is altijd op zoek naar vrijwilligers die als buddy van een bewoner willen fungeren. Doel is dat ze af en toe samen iets gaan ondernemen. Bas: 'Er is veel behoefte aan buddy's. We hebben al een aantal vrijwilligers die activiteiten doen met bewoners. Dat kan van alles zijn: gewoon ergens iets gaan drinken of naar een voorstelling gaan. Maar een buddy kan ook meer praktische ondersteuning bieden, zoals meegaan naar de tandarts bijvoorbeeld. Deze opzet bevalt goed en we proberen nu het vrijwilligersbeleid verder te ontwikkelen.'

.....
Viljoen zoekt vrijwilligers
die als buddy van een
bewoner willen fungeren
.....

'Verslaving blijft mijn grote valkuil'

Bertus (46) is sinds 2001 onder dak bij de Kessler Stichting. Vanaf 2011 heeft hij zijn stek aan de Viljoenstraat. Hij voelt zich er veilig, maar het vertrouwen in zichzelf is nog niet zo groot dat hij geheel zelfstandig zou willen wonen.

'Een tijdje geleden overleed een goede vriend van me. Dat kwam hard aan en even heb ik weer heroïne gebruikt. Foute boel, bedacht ik al snel, waarop ik me vrijwillig heb gemeld voor een detox. Verslaving is mijn grote valkuil, ik gebruik ook nog altijd methadon. Die verslaving is ook de belangrijkste reden dat ik het liefst hier op Viljoen blijf. Als ik geheel op mezelf moet gaan wonen, ben ik bang dat ik ga malen en dat ik weer afglijd naar de drugs.'

Ik ben geboren in Scheveningen, in de Dukdalfstraat in Duindorp. Met acht jongens uit de buurt begonnen we destijds aan drugs. Van die acht zijn er inmiddels vijf overleden. Van de twee anderen ben ik er een uit het zicht verloren. De tweede is helemaal van de harddrugs af, alleen is hij daarna wel gaan zuipen. Alcohol is gelukkig niet mijn ding, ik kan er simpelweg niet tegen.'

Bajes in, bajes uit

'Mijn vader overleed toen ik 9 jaar oud was, waardoor ik alleen met mijn moeder overbleef. Verder heb ik geen broers of zussen. Al vrij jong begon ik aan de drugs. Natuurlijk vond mijn moeder dat erg, maar we hebben altijd een goede band met elkaar gehouden. Van haar heb ik ook nooit wat gestolen. Wel van andere familieleden: ooms, tantes, neven, nichten. Dan "leende" ik geld van ze, dat ik nooit terugbetaalde.

Om aan drugs te komen heb ik heel wat gestolen en gedeald. Ik zwierf van stad naar stad, stal links en rechts uit winkels, gebruikte drugs, had overal schijt aan. Lange tijd

.....
'Met acht jongens uit de buurt begonnen we destijds aan drugs. Inmiddels zijn er vijf overleden'
.....

had ik geen vast dak boven mijn hoofd. Regelmatig werd ik opgepakt en zo ging ik bajes in, bajes uit. In Den Haag heb ik een tijd in een oude Duitse bunker in Scheveningen geslapen, totdat ik werd opgepakt door zo'n koddebeier. Een prima plek met eigen deken en kaarsjes. Ook in kraakpanden sliep ik vaak.

In 1994 overleed mijn moeder. Op dat moment zat ik net in de bak in Leeuwarden, maar ik kreeg vijf dagen verlof voor haar begrafenis. Mijn familieleden wilden niet dat ik daar aanwezig zou zijn, maar daar had ik natuurlijk geen boodschap aan. Ik ben er gewoon bijgeweest en ik ben in een van die volgauto's gestapt, hoewel zij ook dat niet wilden. Een paar maanden later kwam ik weer vrij, maar ik was wanhopig. De dood van mijn moeder en alle gedoe eromheen hadden er bij mij flink ingehakt. Niets interesseerde me meer en in februari 1995 heb ik een bankoverval gepleegd, met pistool en

al. Daar heb ik een paar keer mee in het plafond geschoten. Met tachtig ruggen liep ik naar buiten. Toen ik zes weken later werd opgepakt in het Rotterdamse Hilton waren er nog drie van over. Vijf jaar gevangenisstraf was het resultaat, waarvan ik 38 maanden heb uitgezeten. Daarna was ik wel genezen: ik heb sindsdien geen snoepje meer gepikt.'

Het is top

'Nadat ik mijn straf had uitgezeten, ben ik uiteindelijk bij de Kessler Stichting terechtgekomen. Viljoen is wel de beste locatie die ik ken. Met een mooie kamer, eigen toilet en douche is het er top. We maken zelf onze eigen kamer schoon, af en toe komt een begeleider controleren. Soms kook ik

voor mijn huisgenoten, dan krijg ik 35 euro om boodschappen te doen. Zelf koken is lekkerder dan het eten van de cateraar. Maar alleen voor mezelf koken doe ik niet, want daar krijg ik geen extra geld voor. De mensen in huis ken ik allemaal, we maken vaak een praatje met elkaar. De paar echte vrienden die ik heb, wonen buiten Vijloen. Ook met de vriend van mijn moeder heb ik nog contact. Hij komt me hier af en toe bezoeken, een goede man. Meer heb ik eigenlijk niet nodig, ik vind het wel goed zo.'

.....
**'Ik zwierf van stad
naar stad, gebruikte
drugs, had overal
schijt aan'**
.....

Praktisch

Als sinds 1912 zorgt de Kessler Stichting voor de opvang en begeleiding van daklozen. Eerst gebeurde dat alleen in de vorm van kortdurende opvang, later zijn daar ook mogelijkheden als Beschermd en Begeleid wonen bijgekomen. Twee locaties van de Kessler Stichting, Viljoen en Tichelaar, bieden Beschermd wonen. Hier kunnen mensen voor langere tijd terecht, wanneer duidelijk is dat zelfstandig wonen voor hen (nog) een stap te ver is.

In Viljoen wonen vijftientig mensen, in Tichelaar zijn dat er vijftig.

Ketenpartners

Voor vrijwel alle bewoners van Viljoen en Tichelaar geldt dat ze een ernstige psychische aandoening hebben, vaak in combinatie met een verslaving. Het gaat om kwetsbare mensen die het in hun eentje niet redden in deze maatschappij. De Kessler Stichting biedt hen een beschermende woonomgeving met deskundige begeleiding. Daarnaast zijn de meeste bewoners ook in behandeling voor hun psychische aandoening of verslaving. Om die reden onderhoudt de Kessler Stichting nauwe contacten met instellingen als Parnassia en Brijder Verslavingszorg. Andere vaste partners met wie wordt samengewerkt zijn onder andere woningcorporatie HaagWonen en Reclassering Nederland.

Competenties

Via professionele ondersteuning en begeleiding werken de medewerkers van de Kessler Stichting samen met de bewoners aan een zelfstandiger bestaan. Dit gebeurt door veel aandacht te besteden aan het ontwikkelen van vaardigheden die nodig zijn om zelfstandiger door het leven te kunnen. Sinds enkele jaren hanteert de Kessler Stichting daarvoor de methodiek van Competentiegericht begeleiden. Daarbij gaan de begeleiders uit van de vaardigheden die een bewoner heeft. Gezamenlijk onderzoeken zij hoe die vaardigheden zijn uit te breiden.

Het gaat om activiteiten die nodig zijn voor het functioneren in het dagelijks leven. Te denken valt aan relatief eenvoudige vaardigheden zoals boodschappen doen en koken, maar ook het bijhouden van een eigen administratie kan daaronder vallen, of het zelfstandig beheren van een eigen budget.

Familie

Bij competenties valt ook te denken aan de vaardigheden die nodig zijn om een sociaal netwerk op te bouwen, of om weer contact te gaan onderhouden met familieleden. Medewerkers van de Kessler Stichting besteden hier veel aandacht aan. Bewoners die het lukt weer contacten buitenshuis op te bouwen, zitten vaker beter in hun vel en dat is weer een voorwaarde om zelfstandig stappen te kunnen ondernemen.

Bezoek van familie wordt altijd zeer op prijs gesteld. Hoe meer contacten er zijn tussen bewoners en hun familie of andere contacten van buiten, hoe beter dat is.

.....
**'de begeleiders
gaan uit van de
vaardigheden die een
bewoner heeft'**
.....

Contact

Beschermd Wonen Viljoen

Viljoenstraat 123
2572 PC Den Haag
070 - 8 500 125

Kessler Stichting

De la Reyweg 530
2571 GN Den Haag
070 - 8 500 500

www.kesslerstichting.nl
info@kesslerstichting.nl
[@dakloos](#)

Colofon

Teksten: Stef van Delft
Fotografie: Henriëtte Guest Fotografie
Grafisch ontwerp: Jan Bakker

De la Reyweg

530

Kessler